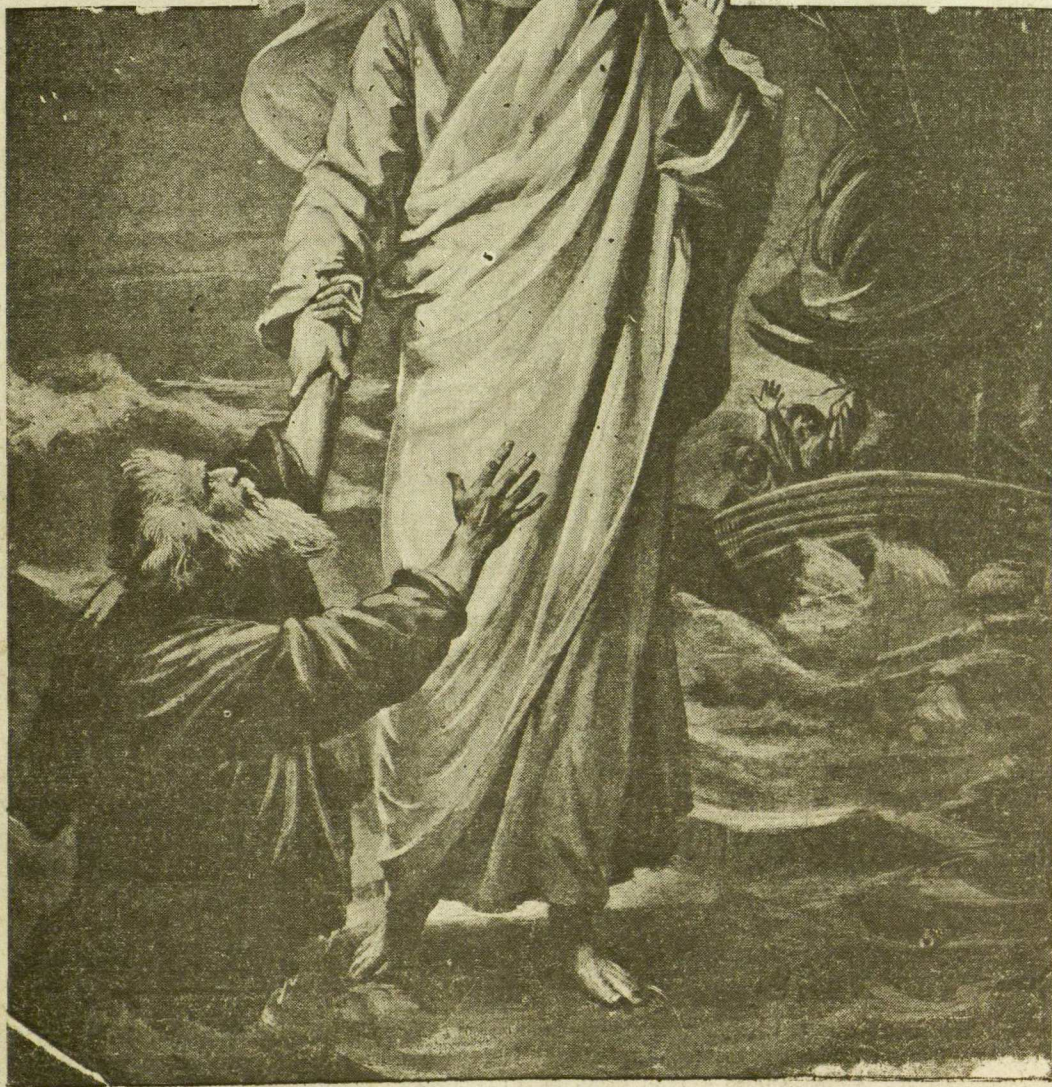

LAIVAS

No. 12. Metai VII

Kovo-March 19, 1927

DEBR valet.
respublicae
biblioteca

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois

III GAVĖNIOS SEKMADIENIS.

L e k c i j a .

LUK. 11, 14.

ANUO metu: Jėzus išvarė velnią, kurs buvo nebylys. Jam išvarus velnią, nebylys kalbėjo, ir minios stebėjosi. Kai kurie jų tarė: Jis išvarė velnius per Beelzebubą, velnių vyriausįjį. Kiti gundydami reikalavo iš jo ženklą iš dangaus. Jis, matydamas jų mintis, jiems tarė: Kiekviena karalystė savyje suskilusi bus sunaikinta ir namai grius ant namų. Jeigu gi ir šetonas pats su savim nesutinka, kaip gi išliks jo karalystė? kadangi jūs sakote mane išvarant velnią per Beelzebubą, Jei aš išvarau velnią per Beelzebubą, per ką išvaro jūsų vaikai? Todėl jie bus jūsų teisėjai. Bet jei aš išvarau velnius Dievo pirtu, tai Dievo karalystė tikrai pas jus atėjo. Kuomet stiprusis apsiginklavęs sergi savo kieną, ramybėje lieka visa, ką jis turi. Bet jei stipresnis už jį užėjęs apgali jį, atima visus jo šarvus, kuriais pasitikėjo ir išdalina jo grobį. Kas ne su manim, tas prieš mane; ir kas nerenka su manim, tas barsto. Nešvarioji dvasia, išėjus iš žmogaus, vaikščioja sausose vietose, ieškodama atilsio; neradus ji sako: Grįšiu į savo namus, iš kur išėjau. Atėjus ji randa juos iššluotus ir papuoštus. Tuomet ji eina pasiima su savim septynias kitas dvasias, piktesnes už save ir įėjusios jos gyvena tenai. Ir taip paskui darosi tam žmogui blogiau, nekaip pir-

E v a n g e l i j a .

EFEZ. 5, 1-9.

BROLIAI: Bukite Dievo sekiojai, kaip mylimiausieji vaikai, ir elgkitės meilėje, kaip ir Kristus mus mylėjo ir pats save davė už mus Dievui atnaša ir auką meiliam kvapui. Paleistuvystė ir betkoks susitepimas ar godulystė tenebuna nė minima jūsų tarpe, kaip pritinka šventiesiems; nei begedystė, nei paikos šnekos, nei juokavimai, kas nepritinka, bet velyk dekojimas. Nes žinokite ir supraskite, kad nevienas paleistuvis, ar suteptas, ar gobšas, juk tai yra stambeldystė, neturi Kristaus ir Dievo Karalystėje tėvainystės. Niekam nesiduokite suvedžioti savęs tuščiais žodžiais, nes dėl tų dalyku Dievo rustybė ateina ant netikėjimo vaiku. Nebukite jų dalininkai. Kitados jūs buvate tamsybė, dabar esate šviesa Viešpatyje. Elgkitės kaip šviesos vaikai. Nes šviesos vaisiai apsirėškia visokių gerumu, teisybe ir tiesa.

ma. Tai jam sakant, atsitiko kad viena moteriškė iš minies, pakeldama balsą, jam tarė: Palaiminta iščia, kuri tave nešiojo, ir krutys kurias žindai. Jis atsakė: Beje, palaiminti kurie klauso Dievo žodžio ir laikosi jo.

**SEIMO PIRMININKO P. A. STULGINSKIO KALBA,
PASAKYTA LAIDOJANT A. A. ARKIV. JURGĮ.**

Ši diena yra mums didelio skausmo ir liudėsio diena. Mes liudime nustoje vyriausiose lietuvių tautos eilėse savo žymaus žmogaus didelio darbuotojo, nustoje mūsų **dvasios tobuliausio vado**. Amžiną a. arkivyskupas Matulevičius buvo uolus Lietuvos šalies ganytojas. Tam tikslui jis pavedė geriausias savo dienas, atidavė žymiausias savo sielos ir proto privalumus. Organizuodamas Lietuvos dvasinį gyvenimą, jis įkuria Marijonų kongregaciją, tampa jos vadu ir išugdo ją į galingą dvasinę organizaciją. Švento Sosto ir tautos šaukiamas, Jis ryžtasi apimti labai sunkų anais laikais vyskupijos sostą. Lietuvių tautai kuriant ir atstatant savo valstybę, nepamainomas, talentingas dvasios vadas atsistoja mūsų senoje sostinėje Vilniuje. Tų pačių Lietuvos dvasios reikalų akinamas, Jis apleidžia kankinimo vietą — Vilnių, kur tiek daug kentėjo, ir **pirmas lietuvis Vilniaus vyskupas tampa pirmas lietuvis arkivyskupas**. Atvyksta čia Kaunan kaip Apaštališkojo Sosto vizitatorius pamirštiems Lietuvos bažnyčios reikalams tvarkyti, ir ačiu savo energijai, taktui, sumanumui kuria Lietuvos bažnytinę provinciją. Mes liudime šiandien asmens, kuris toli buvo pralenkęs kitus ne tik savo įstabia galia, galingu protu, bet ir šventu gyvenimu. Jis mus mokė Evangelijos tiesų ne vien gražia savo iškalba, bet ir vaizdžiu pavyzdžiu, šventu gyvenimu; **Jis buvo ta Evangelijos šviesa, kuri skais-**

čiai švietė Lietuvai ir visai žmonijai, tai buvo šventa druska, kuri nyksta, bet, stebuklingai apsaugojama, veikia plačią visuomenę. Budamas tikras Dievo pasiuntinys, meilės apaštalas, Jis buvo visiems artimas, visiems savas: ir vargšingam beturčiui ir pasiturinčiam, ir mokytam ir bemokslui, ir kupinam vilties jaunuoliui ir, pagaliau, savo dienas baigiančiam seneliui.

Prakilnus dvasios vadas buvo kartu ir karštas tautos mylėtojas, **didelis lietuvis**. Kas sekė didelius Jo gyvenimo darbus, tas negalėjo nepastebėti, kad tai darbai ne vien ganytojo vienuolio, bet ir didelio lietuvio. Vilniaus lietuviai, okupacijos valdžios spaudžiami ir persekiojami, amžinai atmins arkivyskupą Matulevičių. Jis buvo jiems didelė moralinė paguoda; pats skaudžiai persekiojamas, šmeižiamas, stovėdamas tiesos sargyboje, Jis nenustojo glaudęs prie savo tėviškos širdies vargstančius lietuvius. Ir šią dieną mūsų liudėsysis susilieja su ta didele širdgela Vilniaus lietuvių, kurie pajuto skaudų smugį, užduotą jiems a. a. Arkivyskupo, jų buvusio tėvo ir globėjo mirtimi.

Kartu mes liudime ir **didelio valstybės asmens, didelio patrioto ir didelio valstybės vyro**. Tvarkydamas Lietuvos dvasios gyvenimą, Lietuvos bažnyčią, uoliai dalyvaudamas visuomenės darbe, dorindamas Lietuvą, jis nematomai dirbo didelį valstybės darbą, nes kas būtų iš mūsų valstybės, jei mūsų tautoje su-

silpnėtų, pranyktų dora? Abejoti netenka, kad mūsų valstybės ir tautos nepriklausomybės dienos būtų suskaitytos. Tą tiesą a. a. Velionis labai dažnai mums priminė savo pamoksluose ir prakalbose. Šiandien mes atsisveikiname su mylimu ir gerbiamu Arkivyskupu. Jis keliauja pas Dangiškąjį Tėvą, kurį taip buvo pamylęs, bet palieka šioje ašarų pakalnėje tuos atmintinus didelius, kėlnius darbus, kurie neišdildomai bus užrašyti Lietuvos bažnyčios, lietuvių tautos ir valstybės istorijoje. Bet, kaip pats Arkivyskupas prieš mirtį išsitarė, dar ne viską esąs nudirbęs, ne

viską nuveikęs, toli gražu ne visus planus įvykdęs. Mums tenka Apvaizdos ir Malonės melsti, nes Jis, be abejo, yra pas Dievą, kad atsiųstų mums daugiau Matulevičių, kurie pajęgtų tęsti darbą, naudingą tiek valstybei, tiek Bažnyčiai, tiek visuomenei. Mums patiems tenka padėti visas pastangas, kad savo gyvenimą padaryti panašiu į brangaus velionies Arkivyskupo gyvenimą. Tuo budu pareikšime Jam geriausią padėką už nuveiktus Jo didelius mūsų kraštui darbus, tuo budu tiksliausiai pagerbsime **didelio Kunigo, didelio Vyskupo, didelio veikėjo** žmogaus atminimą. **“Rytas”**.

Tuščioms vietoms papildyti.

Darbuokis, triušsk, gyvai sukruok,

Spėkų nesigailėk!

O dar, brolau, daugiau, labiau

Jausk ir mylėk!

Ką tau kas skirs — ar peiks, ar girs,

Tu nieko nežiurėk!

Į žmones cik, jiems laimę teik,

Jausk ir mylėk!

(A. J.)

—o—

Šarvuoti, narsus ir ginkluoti,

Galingi mūsų milžinai,

Štai, gina narsiai mūsų kraštą,

Naikintą priešų amžinai.

Tvirtai tikėkim, kad Tėvynė,

Nuo nevidonų apginta,

Gyvuos, žydės ilgiausius amžius,

Nuo jokių priešų neslėgta. (Ks. V.)

—o—

Atkarpos — tuščioms vietoms papildyti.

Dieve šventas ir galingas!

Tu geriausias ir teisingas!

Silpnus žmones Tu sutvėrei,

Meilę jų širdin įbėrei.

Te keliais jie Tavo žengia,

Te juos Tavo globa dengia;

Kad tėvynėj laimę sėtų,

Dienos jų gėlėms žydėtų.

—o—

Kiek kartų žiūrėjau į Kristaus Golgotą,

Tiek atgaila spaudė krutinę ligotą;

Širdis paveldėjo gyvenimą naują,

O džiaugsmas sužadino ramųjį kraują.

O Kristau! Pasaulis keikimais patvines,

Bet Tavo paveikslas — malonių šaltinis,

Iš skausmo garbingą vainiką nupynė...

O Kristau! plati Tavo meilės krutinė.

—o—

Šv. Teresė Vaikelio Jėzaus.

Dr. V. Padolskis.

(Taša).

Taip, Teresė daug kentė, tačiau jos skausmus vien Aukščiausias žinojo. Ir tik ant mirties patalo daugiau kas apie juos sužinojo. Tuomet ji pareiškė: “Nuo ko aš labiausiai esu kentėjusi kuniškai savo vienuoliniame gyvenime, tai — šaltis; aš tiek esu iškentėjusi nuo jo, kad galėjau nuo jo mirti.” Ištiesu, silpnai Teresei buvo sunku perleisti šaltas Normandijos žiemas nekurtam kambarėly, juo labiau, kad jos užklodės maža tešildė. Pasitaikindavo kartais net visą naktį praleist nesudėjus akių. Jei ji but apie tai viršininkei pranešus, beabejo ši butų suteikus koki palengvinimą. Bet Teresė labiau mėgo kęsti viską dėl Kristaus niekam nesiskųsdama.

1897 metais Teresė dar labiau susilpnėjo ir Karmelių jau pradėjo nerimauti dėl jos ligos. Tačiau ji jau senai laukė, kada galės pasiliuosuoti nuo savo kuno pančių ir skristi danguosna. Ji jau rengė apleist šią ašarų pakalnę pilna didvyriškų darbų, didžiųjų nuopelnų Dievo akyvaizdoj. Nuostabu, vienuolės, su kuriomis Teresei teko gyventi apie tai mažai arba veik nieko nežinojo. Viena vienuolė net drįso pareikšti, kurios kalbą pripuolamai girdėjo ir pati Sesuo Teresė Vaikelio Jėzaus “Sesuo Teresė, tarė jina, netrukus mirs ir aš stebiuos ištikrųjų, ką mūsų motina galės papasakoti apie ją, jai numirus. Ji bus gana neįaukiame padėjime, nes ta sesutė, nors didžiai maloni, ištikrųjų nieko nėra padariusi, kas butų verta pranešti”. Tačiau tai buvo žmonių sprendimas, kuriems Teresė nedaug reikšmės tepriduodavo.

Nežiurint savo pablogėjusios sveikatos, gavėnios metu Sesuo Teresė dar užlaikė visu griežtumu smarkius Karmeliaus pasninkus, ir tik pabaigoj juos kiek tiek

sumažino. Tuo pat laiku džiova šuoliais plėtojosi ir didis kosulys, dažnas karščivimas atėmė paskutines jos jėgas. Jau 14 d. gegužio, dėl žymaus nusilpnėjimo, ją palituosavo nuo kasdieninių darbų. Dabar vienuolyno viršininke nieko nesigailėjo, kad tik kaip nors but galima atgriebti nusilpusią Teresę. Po ypatinga gydytojo priežiūra, jos kosulys kiek sumažėjo. Tuomet jau ji baigė rašyti paskutinius savo gyvenimo istorijos lapus. Sėdėdama stumdomajame vežimėly, vienuolyno sode, be rašydama, palietė jautrias savo sielos stygas. Ir Dievo meilės akordai didėjo žiam palaimos Karmelių.

Sesuo Teresė buvo taip nusižeminus, paklusni, kad ir kiekvieną jai duotą patarimą užlaikydavo kaipo įsakymą. Savo paklusnumu ji pasižymėjo ir ligoje. Ligonijų prižiūrėtoja jai buvo patarusi kasdien valandėlę pasivaikščioti. Tas patarimas jai pasidarė įsakymu. Vieną popiet, viena sesuo, pastebėjus ją gana sunkiai bevaikščiojančią, jai pasakė: “Tu padarytumei geriau pasilsėjusi, tavo vaikštinėjimas negali tau buti naudingas tokiaime padėjime, tu tik nusilpsti!

“Tiesa, atsakė jina. Tačiau ar žinote, kas man duoda spėkų... ir štai, aš vaikštinėju už misjonierių. Aš mąstau, kad ten toli, labai toli gal vienas jų yra išaikvojęs savo spėkas apaštališkose kelionėse ir, kad sumažinčiau jų nusilpnėjimus, palengvinčiau jų vargus, aukoju Dievui savuosius”.

Kitą kartą, Teresei besergant, visos vienuolės turėjo susirinkti prie Saldžiausios Jėzaus širdies statulos ir ten atgiedoti giesmę. Sesuo Teresė, karščio sunaikinta ir pati vargais negalais ten nuėjo ir, žinoma, nusilpusi tuoj atsėdo. Tačiau viena vienuolių jai nurodė, kad reikia atsisostojus giedoti. Nieko nelaukus, nuolan-

kus kudikis atsistojo ir, nežiurėdama karščio ir silpnumo, išstovėjo ligi galo.

Pagaliaus ir gydytojo priežiūra pasirodė veltui. Ji vėl pradėjo kosėti ir spiauti kraujais. Tad geresniam slaugymui ją perkėlė vienuolyno ligoninėn. Apleisdama savo mažą kambariuką, jam pasakė savo paskutinį sudiev; daugiau jai čia grįžti nebeteiko. O jis buvo toks malonus, jame ir mirti pageidavo, nes čia ji tiek daug praleido dvasios ir kuno skausmų, vedančių amžinon laimėn; čia taip daug apturėjo malonių.

Viršininė, matydama negalėsianti atitaisyti suirusią Teresės sveikatą žemiškomis įmonėmis, šaukė pagalbos aukštojo dangaus. Tuo tikslu 5 d. birželio 1897 m. vienuolės pradėjo noveną į Nugalėjimų Motiną, prašydamos, kad ji vėl teiktųsi, kaip jos kudikystėj, ją prikelti nuo mirties patalo. Tačiau niekas neatsiliepė į šias karštas maldas ir Teresė įrėsi amžinystės link. Pradžioj ligos ji turėjo malonę gan dažnai priimti Švenčiausią Angelų Duoną, iki dažni vėmimai nuo to ją sutrukdė. Tas laikotarpis tęsėsi nuo rugpiučio 16 d. iki 30 d. rugsėjo, jos palaimintosios amžinos Komunijos dienos. 16 d. liepos, Karmeliaus Panelės Švenčiausios šventėje, komunija buvo ypatingai jaudinama. Rytą, kai Švenčiausias buvo jai nešamas, kliauzuros grindis dengė laukinės gėlės ir subirusių rožės žiedų lapeliai. Jaunas kunigas, prieš laikydamas tą pačią dieną savo primicijas Karmeliaus koplyčioje, jai atnešė šventą Viatiką. Tuo pat laiku Sesuo Švenčiausiojo Sakramento Marija savo dangiškai virpančiu balsu giedojo pačios Teresės parašytą giesmę, pareiškiančią, gilius Dievo meilės ir amžinatvės ilgėsio jausmus. 30 d. liepos jai jau suteikė paskutinius patepimus.

Teresė gi karštai meldėsi ir laukė tos laimingos dienos, kada galės amžinatvėn įžengti. Bet valanda dar neišmūšė. Ir ji vien Dievo valios ieškodama, visiškai at-

sidavė Jo globon. Matydama prieš savo lovą Panelės Švenčiausios statulą, kuri jai kudikystėj nusišypsojo ir ją prikėlė nuo ligos patalo, sušuko: “Kaip aš myliu Švenčiausią Panelę Mariją! Jei aš bučiau buvusi kunigu, kaip aš bučiau skelbusi jos garbę! Ji parodoma neprieinama, reikėtų ji parodyti sektina. Ji yra labiau motina, kaip karalienė. Aš girdėjau saktant, kad jos šviesa nustelbia visus šventuosius, kaip patekėjusi saulė žvaigždes. Dieve, kaip tai yra keista! Motina, kuri nustelbia savo vaikų garbę! Aš manau visai kitaip; aš tikiu, kad ji labiau padidins išrinktųjų garbę”.

Teresė, gulėdama ant mirties patalo, jautė visuomet save ištikima buvus Dievo meilei, kuriai pašventė gražiausius savo gyvatos metus. “Aš niekuomet neesu davusi gerajam Dievui nieko kita, kaip tik meilę. Jis man meile ir atsilygins”. Ir tik per savo karštą Dievo meilę ji pasiekė taip aukštą šventenybės laipsnį. O ši Dievo meilė ją traukė ir artymui gera daryti. Už tat ji pasižada ir po savo mirties šį pasaulį, iš kurio ji taip greitai išnyko, neužmiršti, jam gera daryti. “Po savo mirties aš bersiu rožes, kaip lietų. Aš jaučiu, kad mano pasiuntinystė — skatinti mylėti Dievą, kaip aš Jį myliu, siešioms parodyti mano kelelį. Aš noriu buti danguj laiminga bedarydama gera ant žemės. Tai nėra negalimas daiktas, nes pačioj dangaus laimėj angelai aplink mus budi. Ne! aš negaliu išsėtis pasauliu pasibaigsiant.

— “Kokį Tamsta nori parodyti siešioms kelelį? — jos paklausė.

— “Motinėle, dvasinį kudikystės kelelį; aš noriu jiems nurodyti mažasias priemones, kurios yra man taip puikiai pavykusios; joms pasakyti, kad tėra vienui vienas daiktas čia daryti: Jėzui mėtyt mažas aukų gėdeles, Jį sužavėti glamonėjimais! Tai tokiu budu aš esu Jį paėmusi ir už tai aš busiu taip maloniai priimta!...

Būs dangiu

Tretininkų Žinios.

Tretininkai ir spauda.

Šv. Tėvas Pius X savo laiške į Tretininkus 8 dieną rugsėjo, 1912 m., įsako, kad jie "ne tiksliai skaitytu, kas parašyta tikybės apginimui bet patys platintų tarp kitų tuos raštus". Iš tiesų, visi tretininkai privalo prisidėti prie spaudos platinimo. Jeigu nori būti tokiu tretininku, kaip to trokšta šv. Tėvas, tikras šv. Pranciškaus kariuomenės kareivis, kovojąs už savo tikėjimą, tai kiekvienas tretininkas ir tretininkė turi būtina savo visomis išgalėmis platininti katalikiškąją spaudą.

Katalikiškosios spaudos platinimas yra tiesioginė tretininkų darbuotė. Brolijos užduotis yra platininti Kristaus karaliją ant žemės. Josios platinimas geriausia sekasi per spaudą. Dievas taip nori, Bažnyčios valdžia taip įsako ir mūsų pačių tikybinis stovis to reikalauja. Kam gi būti tretininku, jeigu jokių būdu neprisidėti prie Dievo karalijos išplėtimo žmonių tarpe. Visųpirma reikia melstis, tiesa. Bet reikia kartu ir dirbti. Teesie tretininkų obalsis "melskis ir dirbk!" Geriausias tretininkų darbo būdas tikėjimo plėtime tai yra katalikiškosios spaudos platinimas.

Spauda yra vadinama "viešosios nuomonės kurėja". Josios galybė į blogą yra begalinė. Lygiai ne mažesnė yra josios galia ir į gerą palenkta. Prisiminkime tuos milijonus žmonių, kurie amžiams slenkant pasišventė didesnei Dievo garbei, pagarsėdami prakilniais pasišventimo, nusimarinimo ir pasiaukojimo darbais. Jie tai padarė padedant katalikiškąjai spaudai. Knygos, knygelės ir laikraščiai, pilni prakilnių Dievo ir artymo meilės minčių, pasklisdami po ištisą pasaulį, ragina ir lenkia į gerą tukstančius prakilnių sielų, norinčių ir iškančių gera daryti.

Prisiminkime skaitlingus atsivertimus į tikrąjį tikėjimą, kurie įvyko gerai spaudai betarpininkaujant. Ne vien tiksliai gerieji katalikai skaito mūsų spaudą, bet taipgi ir atšalėliai ka-

talikai; ją skaito ir protestantai, netikėliai-bedieviai. Gera knyga ir geras laikraštis, Dievo malonei lenkiant, pažadina skaitytoją mesti savo blogą gyvenimą, apšviečia netikėlio protą ir sugraudina jo širdį. Tokslai raštas atveda į išganymo kelią.

Mes katalikai turime savo mokyklas, ligonines, prieglaudas. Joms užlaikyti reikia daug lėšų. Šitas lėšas katalikams ne valdžia duoda, bet jas reikia iš žmonių surinkti. Kas gi tas rinkliavas garsina, ar ne katalikiškoji spauda? Jaunimas yra labai linkęs skaityti, kaip knygas taip laikraščius. Svarbu, kad iš jų išaugtų geri vyrai ir geros moters. Jeigu nebus tinkamų katalikiškų knygų, tai jie skaitys nekatalikiškas, dažnai blogas knygas. Kaip jas skaitys, jeigu jų niekas neplatys? Tikslai prisiminkime tuos įvairius gerus labdaringus ir gailestingus darbus, kuriuos nuolat skelbia mūsų spauda. Jų niekuomet nebutų nuveikta — nė tos mokyklos pastatytos, prieglaudos įrengtos, vienuolijos įsteigtos ir aprupintos — jeigu ne spauda butų plačioje visuomenėje iškėlusį jų reikalingumą ir radusi pas žmones paramą.

Sunku gerai įvertinti tai ką katalikiškoji spauda gali gero padaryti žmonėms. Tretininkų tikslas yra ne tikslai patiemis kilti dorybėje, bet ir kitus į tai lenkti. Ne lengva pačiam žmogui kitas prikalbinti, kad jisai mestų savo blogus įpročius, blogus pasielgimus. Sunku rasti ir tinkamų žodžių, kad jį įtikinus. Bet raštas nuolatos skaitomas tai lengvai padarys. Kaip vandens lašas, krisdamas ant akmens, išmuša duobę, taip lygiai ir geras skaitymas tartum ryto rasa, nuolatos gaivinanti užkietėjusią žmogaus širdį, atgaivins ją, pažadins į geresnį prakilnesnį gyvenimą ir pagaliau visiškai jį pataisys. Iš nedoro žmogaus padarys jį geru doru kataliku. Argi tokiu būdu yra sunku tretininkui platininti toji spauda, kad iš blogų žmonių padarytų gerus? Visiškai ne. Reikia dirbti ir Dievas laimins. J.

Velnias Pamokslininkas.

(Pabaiga).

Bet Liudvikas vargiai jau girdėjo paskučiausius jo žodžius. Kuomet paskutinis “žuvo” iškė iš jo lupų, mirties gyvatė jau raitėsi ligonio gerklėje, jis konvulsyviai skėstelėjo rankomis ir sumuko ant savo pagalvių. Obligatus skubiai pasilenkė prie jo. Jis buvo jau negyvas.

“Mano! suriko demonas pergalės tonu. “Ant galo mano. Mykolai, nors čia tu dabar pralaimėjai!”

“Vargas! gerasai vienuolis yra kaip nesavas,” tarė šale stovintieji. “Šventasai tėve, visa ką padarei, ką tik galėjai, kad pagelbėtum nelaimingam žmogui; prašome dabar pasilsėti; tas, ilgas kalbėjimas išsėmė tavo jėgas.”

Kuomet jie taip kalbėjo, jie pastebėjo, kad vienuolis kaip ir kovoja su kokia tai galingesne jėga, kuri verčia jį priešai jo norą. Nutrukę sakiniai biro iš jo burnos: “Aš negaliu — ne; aš ne — jis yra mano; aš sakau”.

Dabar, kreipdamasis į tuos, kurie prisigrudo pilnas kambarys, jis tarė: “Eikite paskui mane į Didžiąją Aikštę. Aš negaliu atsilaukyti prieš tą balsą”.

Tai taręs, jis skubiai išėjo iš kambario į gatvę. Greitais žingsniais jis perėjo aikštę iki vietai, kurioje jis manė kalbėti miniiai, kuri susitelkė jo klausyti.

Žinios, kas atsitiko, greitai pasklido į visas puses.

“Pirklys Liudvikas mirė be atgailos ir velniai nusigabeno jo sielą”, kal-

bėjo žmonės kiti kitiems; “beabejo, tėvas Obligatus pats tai matė ir turi savo galvoje daug ką mums pasakyti. Bus dabar nepaprastas pamokslas”.

Zingeidumas, viltis išgirsti iš pragarasėjusio savo iškalba vienuolio lupų apie tokį baisų ir supurtantį įvykį, greitai sutraukė tokią minią, kad ji užpildė didžiausią plečių nuo vieno ligi antro krašto.

Obligatus atsistojo visiems matomoje vietoje. Ką jis pasakė nedrįstu nei bandyti čia užrašyti; bet jo klausytojai tokių dalykų, kokių daugiau savo gyvenime negirdėję. Kokia daugybė nusidėjėlių pakilo iš savo svajonių apie prabangas ir palaidumą, kuomet jis, rodos, patį pragarą atvėrė čia jau po kojų. Daug užšalusių, kietų širdžių tik dabar pajuto, kas yra išganyti ir pražudyti siela.

Taip, Liudvikas, ištikrųjų tapo savo godumo ir bedievybės auka. Bet tas vienos sielos žuvimas buvo priežastimi atsivertimo tukstančių sielų.

Daugybė žmonių dėkojo Dievui gavę matyti tos dienos tragediją, kuri juos paragino prie atgailos ir išganymo savo sielos.

Paskutinis velnio-vienuolio pamokslas pasibaigė. Jis žinojo sielas, kurių jis neteks. Jo didybės ir pergalės valanda užsibaigė. Nutraukęs vienuolio abiltą nuo savęs, jis sviedė jį šalin, šaukdamas: “Pranciškau! mūsų kova baig-

ta. Aš atlikau tavo darbą. Tu mane nugalėjai.

Čia, kreipdamasis į nustebusią minią, jis tarė:

“Nueisite pas Kapucinų tėvą-gvardijoną ir jis jums ryto paaiškins, ką šie visi dalykai reiškia. Bet jau jus daugiau niekuomet nebematysite vienuolio Obligato”.

Ištaręs tuos žodžius, jis pranyko. Kur ir kaip, niekas nežinojo ir niekas

jo niekur daugiau nebematė. Jo paskutinių žodžių nepaprastumas ir nutrenkimas šalin abito, labai skaudžiai palietė jų širdis, kolei sužinojo tiesą.

Tuomet dar baisesnė baimė supurtė juos. Tas įvykis niekuomet nebuvo užmirštas.

Legenda apie velnią-pamokslininką perėjo visą Italiją, pasiekė kitas šalis ir dabar ją galima bet kur išgirsti su nekuriais pajvairinimais.

Katalikų Pasaulys

A. A. ARKIVYSKUPAS JURGIS — VILNIAUS VYSKUPAS. — Lydint į amžinojo atilsio vietą brangųjį, mylimąjį Ganytoją, mes norime dar ypatingai pažymėti vieną iš didžiųjų ir sopulingiausiųjų misijų, kurią jis švento vyro ir krikščioniško apaštalo pasiryžimu yra atlikęs — butent, jo ganytojavimą mūsų senojo, garbingojo Vilniaus — mūsų pavergtosios sostinės Vyskupų Sostės.

Tautišku ir katalikišku atžvilgiu šis a. a. Arkivyskupo atliktasis uždavinys mums yra vienas iš brangiausių, o jam pačiam jis buvo, tur but, pats sopulingiausias. Tas kančias, tas širdgelas, kurios jį laukė Vilniuje, jis įstabia intuicija iš kalno žinojo. Kada Valstybės Taryba, nusistačiusi siulyti jį Šventajam Sostui į Vilniaus vyskupus, pasiuntė 1918 m. rudenio pas jį savo delegaciją, jis jai pareiškė: Jūs norite mane pražudyti. Argi jūs manote, kad lenkai leis man ramiai dirbti? Lenkai lietuviui vyskupauti neleis. Jie nieku nesidrovės, kad jį iš ten išgraužtų.

Bet ilgai įtikinėjamas ir perkalbinėjamas a. a. Ark. Jurgis nusilenkė, sakdamas:

Na ką, jei Lietuvai mano auka reikalinga, aš nuo jos nebėgsiu. Bet žinokite, kad mane pražutini siunčiate. Pavojaus aš nebijau ir savo asmens aš nebranginu, man tik baugu, kad

ir save paaukojęs aš nieko negalėsiu padaryti.

Ir auką a. a. Ark. Jurgis atnešė didelę, skaudžią — tokią kokią galinga asmenybė, Apvaizdos ypatingai globiama, tepajėgia pakelti.

Savo sunkų kryžių jis drąsiai, šypsodamasis užsikėlė sau ant pečių ir nešė jį herojiškai per 5 su virš metų. 1918 m. gruodžio mėn. 8 d. jis apėmė senąjį Vilniaus vyskupų sostą, pirmą sykį nuo neatmenamų laikų prabildamas į tikinčiuosius lietuvių kalba. Laikai tada buvo tragiški. Tų pačių metų vasario mėn. 16 d. gimusioji nepriklausomybė buvo silpna. Valdžia tesirėmė vien morale galybe, nes jai ginti ji teturėjo vos kelis savanorius. Vokiečiai dar tebeniokojo gimtąjį kraštą, bolševikai pėda į pėdą sekė besitraukiančius vokiečius.

Skurdu buvo Lietuvoje ir šurpu jos sename Vilniuje. Tokiu tragišku Tėvynei laiku garbingame Vilniaus vyskupų soste atsisėdo galingos valios, stebuklingos išminties, švenčiausių dorybių ir angeliško švelnumo vyras, a. a. arkiv. Jurgis.

Jis atėjo ne gausingos kariuomenės lydimas, ne durtuvų remiamas, bet savo morale galybe pasirėmęs ir visi jauni ir seni, pasijutome saugiau, pajutome užvėją.

Vilniujeėjusi “Laisvoji Lietuva” 1918 m. gruodžio 10 vedamajam straipsny šiaip įvertino a. a. ark. Jurgio paskyrimą:

“Tad turime Vilniaus vyskupą kun. Dr. J. Matulevičių. Yra tai didelis lietuvių valstybės politikos laimėjimas, nes vargu ar begalimas laimingesnis asmens parinkimas ir paskyrimas taip svarbiai ir sunkiai vietai.

J. Ekelelcija Vilniaus vyskupas yra gilaus ir pamatingo mokslo vyras, buvęs Petrapilio Dvasiškosios Akademijos profesorius ir inspektorius, yra tai Bažnyčios vyras, kuriam labai artimi Bažnyčios reikalai; yra tai išmankštinto budo ir užgrudintos doros vyras; yra marijonų vienuolis ir jų generolas. Be to, yra žinomas, kaip visuomenės veikėjas ir didelio takto žmogus. Visa tai laiduoja, kad naujasis Vilniaus vyskupas mokės tinkamai atregzti supipynusias Vilniaus vyskupystės bažnyčių santykių gijas ir, savo ištvermės ir takto dėka, eis savo pareigas taip, kaip privalu Bažnyčios ganytojui ir valstybės vyrui”.

Paties a. a. vyskupo Jurgio nusiteikimas visiems išaiškėjo per Valst. Tarybos 1918 m. gruodžio 12 d. surengtus jam pagerbti pietus.

Į Valst. Tarybos pirmininko p. A. Smetonos pirmąją kalbą, kurioje jis reiškė pasitikėjimą, kad vyskupas atiduosiąs kas Dievo — Dievui, kas karaliaus — karaliui arba kas valstybės — valstybei, vyskupas atsakė: “Idealas tai didžiausia jėga. Bažnyčia skiepija idealus, vadinasi gimdo jėgą. Bažnyčia pergimdo žmones, — blogus įpročius rauja, o gerus, idealingus sėja. Taip auklėjama žmonija, ji rengia didelę jėgą valstybei... Lai gyvuoja Lietuva ir Lietuvos valdžia!..”

Per pietus kalbėjo daugybės organizacijų ir įvairiausių ideologinių krypsnių žmonių.

P. Lastauski (gudas) nusiskundė gudų skurdžiu padėjimu ir jiems daromomis skriaudomis. Vyskupas jam atsakė lietuviškai:

“Žinau. Liudnas gudų padėjimas. Aš atnešiu jiems šviesą. Išmokysiu katekizmo. Bet žinokit, kad vyskupas ne visagalis. Tegu pati tauta keliasi iš miego ir stoja į gyvenimą. Praneškite saviems, kad gudų kalba man lygiai brangi kaip ir kitos. Aš jos netrukus išmoksiu”.

Į Mažosios Lietuvos atstovo sveikinimą jis

atsakė “Pranešk Maž. Lietuvos broliams, kad mus jungs Kristaus ir Tėvynės meilė vienoje laimingoje Tėvynėje”.

Galop vyskupas atsako bendrai visiems kalbėjusiems. Štai keli jo kalbos posmai. “Visų teisingus reikalavimus ginsiu, visiems padėsiu kilti; bet ir patys turi keltis ir siekti savo tikslo... Visiems sakau: dirbkit ir aš padėsiu. Kristus atėjo tarnauti, ne kad jam tarnautų. Ir aš tarnausiu. Aš visus gerbsiu, visiems stengsiuos pagelbėti. Mus visus jungia žmogystė ir Dievo paveikslas, sulig kuriuo esam sutverti.

Ačiū V. Tarybai už kilnių Tautos idealų žadinimą. Musų Tėvynė bus graži, idealinga, laiminga. Dirbkim, ką galim.

Tegyvuoja visi tie, kas rengia musų Tėvynę skaisčią ateitį!”

Ir a. a. ark. Jurgis nuo čia trumpai atkartotos ir pirmomis jo ganytojavimo Vilniuje dienomis užsibrėžtos programos nė per plauką nenutolo.

Bet už tai, kad visiems teisingas buvo, kad visų teisingus reikalavimus gynė, kad kilti pagelbėjo, kad visiems lygiai tarnavo, kad visus gerbė, kad begaliniai mylėjo, pagaliau už tai, kad Lietuvai skaisčios ateities linkėjo ir kad lietuvis buvo — už tai ir tik už tai nemylėjo jo Vilniaus apjakėliai.

Krokuviškis “Czas’as”, tik jį paskyrus, jau apšaukė ‘polakožereca’ ir ta linkme ėjo per ištisą metų eilę visa biauři Vilniaus ir Varšuvos spaudos kampanija, nors a. a. ark. Jurgis nėra niekada nė šešėlio skriaudos padaręs kuriai nors savo vyskupijos tautybių.

Penkis su virš metų a. a. arkiv. Jurgis nešė sunkų, sopulingą persekiojimų kryžių.

Mes drąsiai galime jį vadinti musų pavergtojo Vilniaus kankiniu.

Apleidęs savo mylimą dieceziją, kuriai atidavė tiek tėviškos meilės, tiek darbo ir sveikatos, nebilgai bepatvėrė.

Atlikęs vieną didelį ir paskutinį patarnavimą savo mylimajai Tėvynę, suorganizavęs jos bažnytinę provinciją jis, arkiv. Metropo-

lito žodžiais tariant, savo mirtimi paliko "lyg amžiną antspaudą, pridėtą prie to tvarkymo darbo dokumento".

Mes giliai tikime, kad budamas pas Dangaus Tėvą a. a. ark. Jurgis užtars mus visus čia pasilikusius vargti, užtars jis ir savo numylėtą Tėvynę ir Jos senąją pavergtąją sostinę Vilnių, kuri jam taip sopulingai ir artimai penkerių ganytojavimo metų patyrimu buvo pažįstama. *Ed. Turauskas. "Rytas".*

— o —

PRANCUZIJA. — Jau suvirš 25 metai kaip vienuoliai iš Prancuzijos yra išvaryti ir jų turtai atimti. Jie negali turėti savų mokyklų, nei kitose mokyklose mokytojauti. Dabar įvykus permainingoms tasai klausimas pradeda kilti aikštėn. Vienuoliai ieško kelių grįžti į savo tėvynę ir atidaryti mokyklas — užsiimti savo tautos švietimu. Valdžia gauna šiuo klausimu daugelį paraginimų. Neseniai Prancuzijos universitetai sudarė savo profesorių mokslininkų pasiuntinybę, kuri susidėjo iš 38 asmenų, ir pasiuntę ją į Pietinę Ameriką mokslieškiams tyrinėjimams. Tie mokslininkai savo akimis tenai pamatė kiek gero švietimo darbams yra padarę prancuzų vienuoliai. Todėl, sugrįžę namo, jie padavė ministeriui pirminkui p. Poincare paraginimą, kad jisai leistų vienuoliams Prancuzijoje atidaryti savo vienuolynus, priimti naujus vienuolius ir perleisti jiems švietimo darbą. Po pasiūlymu pasirašė visi 38 mokslininkai, kurių tarpe buvo žydų, protestantų ir netikėlių. Pradeda ir katalikybės prieštai pamatyti vienuolių darbus žmonijos gerovei atliktus.

— Strasburgo miesto rinkimuose laimėjo nekatalikai. Jų vadas miesto majoras Laurent Meyer pastatė savo pareigą persekioti katalikus. Sescelės, pasišventusios gailestingiems darbams ligoninėse ir įvairiose prieglaudose, turėjo netikėlių ir bedievių akyse tiek palankumo, kad net baisioji prancuzų revoliucija jų nelietė. Bet štai tai padarė bedievis miesto majoras, prašalindamas seseles iš prieglaudų, kuriose jos globojo našlaičius. Tuo jo pasielgimu

dideliai pasipiktino Strasburgo miesto gyventojai ir iškėlė miesto majorui kovą. Vieni kovoja jį už tai, kad jisai išvarė seseles iš tų prieglaudų, kuriose jos jau darbavosi per 140 metų; kiti kovoja už tai, kad jisai persekioja katalikus; treči vėl jį kovoja už tai, kad jisai tas visas prieglaudas pervedė dabar globoti miestui, kuriam reikės sudėti dideles prieglaudų išlaikymui lėšas ir tai reiškia miesto gyventojams bus padidinti mokesčiai. Akli persekiojantai nežiuri žmonių ir našlaičių ~~šūvis~~ šūvis; jie tenkinasi tuomi, kad gal turi progos skriausti katalikus.

AMERIKOS JUNGT. VALSTYBĖS.

— Kalėdų metu pas amerikiečius yra paprotys dalinti savo pažįstamiems dovanas. Štai St. Louis universiteto medicinos skyriaus studentai parodė gražų tikrai krikščionišką pavyzdį kam ir kokiū budu galima dovanas kitiems teikti. Viso 307 studentai sutarę pasirašė pasižadėjimą, kad jie dėl Kalėdų šventės pasižada kiekvienas suteikti po vieną litrą savo kraujo neturtingiems ligoniams, kuriems tasai kraujas dėl gyvybės palaikymo bus reikalingas. Tų ligonių St. Louis ligoninėse yra labai daug. Neseniai gydytojai ieškojo žmonių, kurie parduotų kraujo, mokėdami po \$50.00 už litrą. Bet mokiniai tai padarė veltui dėl neturtingų ligonių. Tuo jie dar nepasitenkino. Toji gausi auka nesibaigia su Kalėdų švente. Tai jie darys per visą laiką savo buvimo universitete. Kiekvienas studentas tegali duoti po litrą kraujo tiktai du kartų į metus, kas šeši mėnesiai. Tai yra prakilnus pasielgimas, tikrai katalikiškas. Taip, nes to universiteto vedėjai yra kunigai vienuoliai. Koki mokytojai — toki ir mokiniai.

MUSŲ DARBAI

Laiškas iš Afrikos.

„Gerbiamoji Redakcija! Prašome prisijūsti mums savo laikrašty už svarą sterlingų, nes mes ir norime žinoti kas dedasi plačiame pasaulyje. O kaip mums nuobodu čionai gyventi tame juodųjų pagonių krašte. Bet jau nėra vilties ir beišeiti. Regis, kad reikės čionai ir amžinai ilsėtis tame baisiame dulkių krašte, kurio aš taip baisiai nemyliu.

Dabar noriu duoti Jums žinoti apie Afrikos katalikų padėjimą. Pakol kas katalikai nėra persekiojami. Jie gali platinti misijas ir mokyti pagonis, bet kamė lėšos? Biedni katalikai turi užlaikyti bažnyčias, kunigus ir vienuolynus, nes valdžia nieko neduoda katalikams. Per tai yra labai sunkus misijonierių padėjimas — trukumas lėšų.

Broliai lietuviai! Ar nebutumėte gailestingi padaryti Amerikos lietuvių auką del Afrikos misijų platinimo ir bažnyčių statymo. Gal kas iš kunigų lietuvių save paaukotų Dievui del Afrikos misijų, nes čia yra labai didis trukumas kunigų. Vyskupas labai rupestingas, nes mato šimtus tukstančių pagonių, kurie dar Dievo žodžio negirdėjo.

Broliai ir Šesers katalikai, ištieskit savo ranką sieloms, žustančioms dar tamsybėje. Jeigu kas atsiras pajudintas Dievo ir artymo meile, praneškite mūsų antrašu, tai aš pasakyčiau mūsų vyskupui, kuris pats malonės jums parašyti laišką... Turiu dukrelę 13 metų, kuri skambina pianu jau neblogai. Ar nebutų galima gauti kur nors senų lietuviškų gaidų — himnų ir dainų. Su pagarba J. O. Milė, 133 Kirk st., Johannesburg, Afrika.”

Marijonų Kolegijos Remėjai:

R. Urbelis, Melrose Park, Ill.	\$ 3.00
A. Švilpauskienė ”	3.00
A. Starienė ”	1.00
M. Janušauskienė ”	3.00
O. Jucaitė ”	3.00

P. Šakėnas ”	3.00
J. Janušauskienė Bellwood, Ill.	3.00
M. Jutkienė, Chicago, Ill.	3.00
O. Gaidaitė ”	3.00
O. Karpiūtė Harrison, N. J.	3.00
J. Zavadskis Cleveland, O. Dien. Už.	5.00
A. Rutbalis ” ”	5.00
A. Rokienė Chicago, Ill.	3.00
M. Stankevičienė Waterbury, Conn. D. Už.	3.00
M. Petraitienė ” ”	8.00
Kl. Kudzma ” ”	3.00
D. Biecha Elizabeth, N. J.	3.00
Z. Kučinskas Methuen, Mass. D. Užd.	6.00
M. Arlauskienė Seranton, Pa.	8.00
O. Kavaliauskiūtė Cleveland, O.	3.00
S. L. R. K. Am. 41 kp. Worcester, Mass.	3.00
M. Šeštokaitė New York, N. Y.	3.00
A. Miekevičius Bayonne, N. J.	3.00
K. Vaičiulis Brooklyn, N. Y. D. Užd.	5.00
Mr. Dauglas ” Amž. Rem.	5.00
I. Šileika Chicago, Ill.	5.00
K. Kazakevičienė ”	3.00
Pr. Plekavičienė Roseland, Ill.	3.00
V. Doveikienė ”	3.00
J. Cinikas Chicago, Ill.	4.00
A. Masilionitė Worcester, Mass.	3.00
A. Poniškis Perkasio, Pa.	5.00
K. Rudis Orange, Mass. D. Užd.	6.00
Pr. Andriulis Athol, Mass. ”	7.00
A. Rimkus Chicago, Ill.	3.00
P. Šlajus Harvey, Ill. Dien. Užd.	7.00
K. Bukauskaitė Marian Hills, Ill. auka	10.00
S. Agentas Gr. Elisabeth, N. J. D. Už.	10.00
D. Valukevičaitė Kenosha, Wis.	3.00
J. Siusis Seranton, Pa.	5.00
P. Jakštas Cicero, Ill.	30.00
K. Gebienė Seranton, Pa.	5.00
A. Višniauskienė Brooklyn, N. Y.	3.00

Visiems Marijonų Kolegijos Remėjams ir Geradariams nuoširdžiai dėkoja

Remėjų Centras.

(Bus daugiau).

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. — Senojo Įstatymo Jokubas ir Izaokas buvo vedę po daugelį pačių. Ar jie yra pripažinti šventais?

A. N., Brockton, Mass.

ATSAKYMAS. — Senojo Įstatymo patriarkai buvo vedę po daugelį pačių. Tų laikų įstatymas jiems leido taip daryti ir todėl jiems nebuvo nuodėmės. Lygiai tuomet buvo leista ir su pačia persiskirti. Eganytojas žydams paaikškina kodėl taip buvo. “Dėliai jūsų širdies kietumo”, bet kartu pažymi kad “pradžioje taip nebuvo”. (Mat. 19, 8). Reiškia, iš pasaulio pradžios žmonėms nebuvo leista po keleta pačių turėti arba sava pati pamesti ir kita vesti. Kadangi įstatymas jiems buvo leidęs, todėl jie nieku neprasi-kalto ir šandie gali būti šventaisiais.

KLAUSIMAS. — Vienas asmuo per ilgus metus priimdamas švenčiausią jausdavo didelę saldybę. Dabar jisai tai ne-jaučia. Todėl liudi, nežinodamas priežas-ties.

E. Z., Sycamore, Ill.

ATSAKYMAS. — Kaip mažutis ku-dikis yra reikalingas didesnės globos, taip krikščionis pradžioje savo tobulesnio gy-venimo yra reikalingas Dievo jaučiamos malonės-saldybės. Bet kuomet jis susti-prėja ant tiek, kad gali vaikščioti savo-mis kojomis, kad gali mylėti Dievą ir ne-jausdamas jokių saldybių, Dievas daugiau toš malonės neteikia, bet tai visai nereiškia, kad Dievas to asmens nemyli. Kaip tik priešingai, Jisai tą žmogų daugiau myli, nes jam leidžia daugiau nuopelnų įgyti.

KLAUSIMAS. — Kada katalikė me-rgaitė išėina už netikinčio vyro, kunigas neduoda šliubo bažnyčioje, bet klebonijo-je arba zakristijėje. Šv. Monika ir šv. Ja-dvyga buvo išėjusios už netikinčių vyrų. Ar ir joms nebuvo duotas šliubas kata-

likiškoje bažnyčioje? “*Laivo*” *Skaityt.*

ATSAKYMAS. — Panašus klausimas tišpo “*Laive*” No. 52 iš 1926 metų.

Prašome pasiskaityti, tai sužinosite. Mums nepatogu kas antras mėnuo atsaki-nėti į tuos pačius klausimus.

KLAUSIMAS. — “*Laivo*” N. 3 “*Tretininkų Žiniose*” 14 buvo pasakyta kad mirties valandoje bent šaukiantis šir-dyje švenčiausio Jėzaus Vardo išpažin-tis ir šv. Komunija nėra būtina reikalin-ga. Kaip taip gali būti? Mirties valando-je visados ligonis šaukiasi priimti šv. Ko-muniją. Malonėkite tą klausimą aiškiau išaiškinti.

“Laivo” Skaitytoja.

ATSAKYMAS. — Tame “*Laivo*” nu-meryje ir toje vietoje ne taip pasakyta kaip Tamsta supratai. Tenai kalbama apie “*Tretininkų Atlaidus*”. Kokiomis sąlygo-mis gali tretininkai įgyti visuotinus at-laidus? Visuotiniams atlaidams įgyti “rei-kia priėti išpažinties ir priimti šv. Ko-muniją. Lygiai reikia aplankyti bažnyčią ir sukalbėti joje kokius 6 Tėve Musų, 6 Sveika Marija, 6 Garbė Dievui Tėvui su-lig šv. Tėvo intencija”. (5-9 eilutės nuo pradžios. Visuotiniams atlaidams įgyti te-nai išskaičiuojama 15 galimybių. Bet 14 galimybėje pažymėta, kad “Mirties va-landoje, bent šaukiantis širdyje švenčiausio Jėzaus Vardo” (išpažintis ir šv. Ko-munija nėra būtina reikalinga). Reiškia mirties valandoje žmogus, nors tą dieną nebutų buvęs išpažinties ir prie šv. Ko-munijos, gali įgyti visuotinus atlaidus, jeigu tik širdyje šauksis prie švenč. Jė-zaus širdies. Taigi tenai kalbama ne apie išpažinties reikalingumą mirties valandoje, bet apie galimybę įgyti visuotinus atlai-dus mirties valandoje. Jeigu tik galima, visuomet mirties valandoje reikia šaukti kunigas, kad išklaustų išpažinties ir su-

teiktų paskutinius Sakramentus.

KLAUSIMAS. — Padarius skriaudą ir nežinodama kam arba negalėdama surasti nuskriaustojo, kam toji skriauda reikia sugražinti? *O. S., Cicero, III.*

ATSAKYMAS. — Reikia toji skriauda atiduoti Bažnyčiai, pavargėliams arba kokiai nors labdaringai įstaigai. Tokiuose reikaluose geriausia pasiklausti savo nuodėmklausio ir sekti jo patarimą.

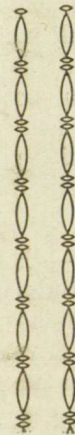
KLAUSIMAS. — Ką reiškia misijų kryžius bažnyčioje. Ar toksai kryžius galima pašalinti iš bažnyčios? *O. S., Cicero, III.*

ATSAKYMAS. — Baigiantis misijoms pašventinamas bažnyčioje kryžius kuris žmonėms primintų jų misijų metu padarytus gerus pasizadėjimus. Tasai kryžius yra apdovanotas dideliais atlais. Žmonės gali dažnai prie to kryžiaus melstis ir tuos atlais įgyti. Tasai kryžius paprastai buna iki kitų misijų. Paskui vėl misijonierius tuos atlais atnaujina arba pašventina kitą panašų kryžių. Vieton kryžius galima pašvesti per misijas kokią nors stovylą. Tokiu būdu kuomet vienas daiktas pašvenčia, tai kitas se-

niau tuos atlais turėjęs prašalinamas iš bažnyčios.

KLAUSIMAS. — Ar lygi yra intencija šv. Mišių klausyti ar jos bus skaitytos, ar giedotos, ar net su asista iškilmingos? *O. S., Cicero, III.*

ATSAKYMAS. — Šv. Mišios yra tos pačios ar jos giedotos, ar skaitytos, ar iškilmingos, nes per jas atsikartoja ta pati to Vieno žmonijos Išganytojo kančia. Bet intencija tų šv. Mišių yra nelygi. Vieno žmogaus malda nėra lygi daugelio žmonių maldoms. Šiokioje dienoje žmogaus atsilankymas į bažnyčią ant šv. Mišių nėra lygus jo atsilankymui sekmadienyje. Vienų šv. Mišių, laikomų šokią dieną, intencija nėra lygi taip vadinamai sekmadienio sumai, kuomet laikomos šv. Mišios už visos parapijos narius ir kuomet visi katalikai turi tą dieną būti bažnyčioje ir vienų šv. Mišių išklausti. Ką gi kalbėti apie iškilmingas šv. Mišias, kuomet pareiškama didelėmis ikilmėmis didesnis Viešpaties Dievo pagerbimas! Daugiau maldų, daugiau iškilmių, daugiau pasiaukojimo — daugiau Dievui garbės ir tuo pačiu yra daugiau Jo žmogui suteikiamų malonių.

Lietuvos Žinios

(Tąsa).

SKAUDŽIOJI IŠKILMĖ. — (A. a. Arkiv. Jurgio laidotuvės). Sausio mėn. 29 d. išaušo graži. Žiemos saulė įspindo, tik šiurpus vėjalis taip nemaloniai kutena.

Nuo pat anstybo ryto (nuo 5 val.) į Baziliką skubina burių buriai žmonių. Tie, kurie darbo verčiami negalės dalyvauti iškilmėje, skubina dar su tamsa atsiseikinti su didžiuoju numirėliu.

Nuo 6 val. ryto prie visų Bazilikos altorių laikomos šv. Mišios už a. a. Arkiv. Jurgio vėlę. Žmonių pulkeliai sukniubę meldžiasi ir rauda.

Toji maldų gausybė sukuria giliai mistišką atmosferą.

9 val. 30 min. prasideda dvejos iš eilės pontifikalės Mišios.

Apie 10 val. 30 min. pradeda rinktis Vyriausybės, Seimo, diplomatų korpuso ir visuomenės atstovai.

Atvyksta J. E. Respublikos Prezidentas p. A. Smetona su savo adjutantu, Seimo pirm. p. A. Stulginskis ir visi ministrai, kai kurie su žmonėmis; Vyr. štabo viršininkas pulk. Daukantas su savo adjutantu ir keliais aukštais karininkais, Kauno Karo Komendantas pulk. Itn. Skučas, Lietuvos Banko valdytojas prof. Jurgutis (a. a. Arkiv. mokinys iš Petrapiilio Dvas. Akademijos); Liet. Universiteto rektorius p. M. Biržiška ir visas burys profesorų; Kauno burmistras p. J. Vileišis su žmona; Kauno miesto ir apskrities viršininkas p. P. Morkus, Valst. Teatro direktorius p. A. Sutkus.

Seimo frakcijos: Krikšč. Demokratų su kun. M. Krupavičium priešakyje, Ukinių Sąjungos su p. p. d-rais Jokantu ir Mikšiu priešakyje, Darbo Federacijos su d-ru K. Ambrozaičiu priešakyje, Lenkų frakcijai atstovauja p. Budzinskis su dviem kolegoms, Tautininkų frakcijai atstovauja kun. V. Mironas.

Kitų frakcijų nematyt nė vieno.

Daug aukštų valdininkų, profesorių ir šiaip visuomenės atstovų.

Iš užsienio diplomatinė bei konsuliarinių atstovybių:

J. J. E. E. ministrai — Latvijos p. Balodis ir Prancuzijos p. Puhaux; konsulai — Belgijos — p. Lange, Čekoslovakų — p. Galia su žmona, Estijos — p. Olderman ir Vengrijos — p. Dobkevičius.

A. a. Arkiv. Jurgio giminės — jo tikras brolis p. Andrius Matulaitis — Taupomųjų kasų valdytojas su dukteria, artimas velionies giminaitis p. V. Matulaitis — Kredito įstaigų inspektorius su žmona, Jackevičių, Stepšių, Krakauskų ir k. artimųjų šeimynų nariai.

Suvažiavo į laidotuves visi Lietuvos vyskupai: Jų Ekscelencijos senelis ark. P. Karevičius — marijonų vienuolis, Vilkaviškio — A. Karosas su vysk. koadj. M. Reiniu; Telšių — J. Staugaitis; Kaišiadorių — J. Kukta ir Panevėžio — K. Paltarokas.

Aukštosios dvasiškosios pralotai — Maironis-Mačiulis, Dambrauskas, Alšauskas, Januševičius, Grigaitis, Česnys; kanauninkai — Šaulys, Alekna, Tumas, Laukaitis; monsinjorai — Faiduti su laikina Vatikano duota dipl. misija Lietuvoje ir Stukelis — Rygos arkivyskupo atstovas.

Gedulingas pontifikales šv. Mišias celebruoja arkiv. metropolitas J. Skvireckas. Valst. Operos choras rupestingai pagiedojo Č. Sasnauskio mišias "Requiem", įstabiai gražius "Sonatus" ir graudinančiai liudnas "Agnus Dei". Visoje muzikoje jauti gilus išgyvenimas į liudnosios laidotuvių iškilmės psichologiją ir jos dalyvių nusiteikimą.

Kad tai chorą būtų galėjęs paremti orkestras, mes butume pilnai galėję pajusti visą mūsų mirusiojo kompozitoriaus gilumą ir didumą. Bet kadangi techniškos kliutys neleido kitaip padaryti, ačiu Valst. Operos chorui, jo

1, -

Alp 227

vedėjui ir Valst. Teatro direktoriui už rūpestingumą pagerbiant didįjį arkivyskupą-velionį.

Pasibaigus mišioms pamokslą pasakė Vilkaviškio vysk. koadjut. M. Reinys.

— FIN. MIN. įsakymu, skundams dėl finansų ministerijos departamentų ir tolygių įstaigų nutarimų ir parėdymų apsvarstyti ir svarbesniems mokesčių srity klausimams aptarti ir dėl jų savo nuomonę pareikšti prie ministerio steigama taryba. Šios tarybos pirmi-

ninku paskirtas ministerijos juriskonsultas prof. P. Leonas, nariais — patarėjas J. Tamošaitis ir prekybos departamento Juriskonsultas J. Vaitekunas.

Į tarybą patariamuoju balsu įeina atatinamo departamento, kurio bylos posėdy svarstomos, direktorius arba jį pavaduojąs asmuo.

AUKSINĖ GYVENIMO SAULĖLEIDA

Dauguma mūsų kostumerių rašo mums, kad jei jie turėdami po septynias dešimtis ir aštuoniasdešimtis metų šiandien gėrisi savo auksiniu amžium taip, kaip visi kiti gėrisi auksine saulėleida po tobulai dienai, tai tiktai dėka TRINER'S BITTER VYNUI. Jie turi didelį pasitikėjimą šiuo vaistu ir tą pasitikėjimą paliks savo vaikams. Štai ką vienas iš mūsų kostumerių rašo: "Mano tėvo viduriai buvo blogame padėjime, bet jam pradėjus vartoti TRINER'S BITTER VYNĄ, tuojaus jo viduriai pasitaisė." Mr. Matt Molek iš Silberbow, Mont. Panašių laiškų mes gauname kasdieną.

Pasitenkinę kostumeriai, tai JOSEPH TRINER KOMPANIJOS Chicago, Ill. didelis pasididžiavimas. TRINER'S BITTER VYNAS po 34 metų savo populiariškumo užima pirmą vietą beveik visose šeimynose. Jis yra geriausias vaistas nuo galvos skaudėjimo, blogo apetito, negrumuliavimo, ner viškumo ir kitų vidurinių ligų.

Visuomet turėk butelį savo namuose!

(Apgr.).

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

Užsakykit savo giminėms į Lietuvą
"DRAUGĄ"

"Draugo" kaina metams Lietuvon
\$7.00; pusei metų \$4.00

"DRAUGAS"

2334 So. Oakley Ave.
CHICAGO, ILL.